

Prædiken til 2. søndag i fasten

Matt. 15, 21-28

Jeg hørte engang om en ældre landmand, der var meget principfast under krigen. Man ku' høre, hvor forarget han blev, når han fortalte om de landmænd, der handlede med tyskerne. Der var selvfølgelig nogle, som gjorde af en slags tvang. Det vidste han godt. Men andre gjorde det, fordi de var grådige, mente han. Og selv nægtede han at handle med tyskerne. Han havde en flok børn, som skulle have mad på bordet hver dag. Men han holdt stædigt fast i, at det var forkert at handle med fjenden, uanset hvor sultne hans egen børn var.

En forårsdag i maj var krigen slut. Solen sendte sine stråler ned gennem skyerne. Men i de tyske soldaters ansigter var der intet lys at skue. De havde tabt slaget. Og nu skulle de vandre hjemad til fods. Slæbe sig af sted kilometer efter kilometer med nederlaget malet i ansigterne. Maven knurrede af sult hos mange af dem. Og adskillige led af sygdomme, som de ikke blev behandlet for.

En dag kom der en gruppe helt unge soldater gående ind på denne her landmands gårdsplads. Den ene var mere miserabel og forkommen end den anden.

Da de forsigtigt bad om lidt kød og lidt brød, sagde han blankt nej. De sku' ikke komme

her og bede om mad! De ku' ta' og forsvinde fra hans gård. Et øjeblik senere traskede de skuffede og slukørede hen af den lange alle. Krumbøjede og modløse var de. Da de var kommet ned forbi de sidste træer, stod gruppen pludselig stille. Flere af dem gestikulerede ivrigt og pegede på gården, og det var tydeligt, at der var noget, de drøftede indgående. Derefter vendte en af dem sig om og begyndte at gå langsomt tilbage til gårdspladsen.

Ydmygt og forsagt – og med et nedslået blik – henvendte den ene soldat sig igen til landmanden og fremstammede: ”Vi har ikke fået mad i to døgn. Og vi har mange dages vandring forude. Vi klarer det ikke!” Landmanden så ind i den unge soldats indsunke kinder og tomme blik. Han fik øje på hans nedslidte sko – og slatne rygsæk næsten uden indhold. Opgivende og udmattet var han. Da forbarmede han sig og bad konen finde brød og kød frem, så gruppen fik noget at spise. Han ku' ikke gøre andet end at hjælpe.

Er det sådan, Gud er? Er Gud en, der bliver berørt af vores nød? En, vi kan fortælle om vores lidelser og derigennem få ham til at gribe ind? En Gud, der kan bevæges af vores elendighed? Påvirker det Gud, når han ser

håbløsheden malet i vore ansigter?

JA!! Det minder denne her søndag os om. For vi hørte i dag - først fra Det Gamle Testamente - om en person, der havde bedt til Gud, fordi han havde desperat brug for hjælp. Han havde grædt og bedt. Og efter lang tids bøn lod Gud sig bevæge. Af et levende menneske.

Og bagefter lyttede vi til fortællingen fra Det Nye Testamente om en kvinde, der kom hen til Jesus og bad ham om at helbrede hendes syge datter. I første omgang afviste Jesus hende. Men hun blev ved med at mase sig ind på ham. Hun trængte sig på og kom igen. Og det bevægede ham.

Hun var desperat og bekymret for sin datter ud over alle grænser. Hun argumenterede ikke over for Jesus med, at hun havde ret til at få hjælp. Hun sagde heller ikke noget om, at nu havde hun fulgt ham i tykt og tyndt, og så ku' hun vel også regne med at få hans hjælp, når nøden var størst. Nej, for hun havde slet ikke fulgt Jesus. Hun havde ikke kendt ham særligt indgående. Hun var nemlig hedning og kanaanæer, så hun vidste formentlig mindre om, hvem Jesus er, end en gennemsnitlig mini-konfirmand gør i dag. Hun havde bare hørt lidt om ham. Men lige akkurat nok til, at hun havde en fornemmelse af, at Jesus ku' hjælpe hende, hvis han ville. Og først og fremmest stod hun der fuldkommen hjælpeløs.

I første omgang skete der ingenting, da hun bad Jesus om hjælp. Hun måtte pænt vente. Og bagefter fik hun afslag. Men til sidst hjalp Jesus hende. Selvom han først havde sagt nej til at gøre det. Ja, han endte endda med at rose hende for hendes påtrængenhed

og sagde, at hun havde en stor tro. Og jeg vil bare i al stilfærdighed minde om, at det var der ingen af disciplene, der fik at vide! Men det gjorde hun.

Hun kendte ikke noget til de gammeltestamentlige skrifter. Hun var ikke vant til at gå til gudstjeneste i synagogen. Men hun greb ud efter det ene strå, hun ku' få øje på. Hun fornemmede vagt og diffust - men håbefuldt - at her ku' der være noget, som var større og anderledes end alt andet. Her var der i bedste fald en, der havde en magt, som overgik alle andre. En, der kunne noget, som ingen andre kunne.

Og det er en stor tro - bliver det fortalt. At gribe ud efter det ene strå. At klynge sig til Jesu Kristi magt. At vende tilbage til ham en gang til. Fortælle ham om alt det, man er fyldt af - selvom man har gjort det før, uden at få hjælp.

Der er flere eksempler i de bibelske fortællinger på, at Gud handler og griber ind, når han ser menneskers lidelser, og de råber til Ham.

F.eks. var der engang, hvor stamfaderen Jakob kæmpede med Gud. Jakob blev ved og blev ved med at bede til Gud. Han insisterede og sagde: "Jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig" (1 Mos 32, 27). Og til sidst fik Jakob det, han bad om, nemlig Guds velsignelse. Han hagede sig fast og ville ikke give slip på Gud. Han vendte tilbage - ligesom soldaten på gårdspladsen. Og det satte Gud i bevægelse. Jakob fik velsignelsen til sidst.

Beretninger af denne her art er med til at fortælle, at Gud er en Gud, der lader sig bevæge af mødet med mennesker. Gud møder mennesker. Og mennesker møder Gud. Og i

det møde sker der en bevægelse. Midt i det svære. Midt i håbløsheden. Midt i fortvivlelsen. Gud vender ikke det døve øre til, når mennesker beder. Det gør indtryk på ham, når han ser vores fortvivlelse. Og Gud kan ændre planer. Han er ikke en statisk Gud, der sidder i en fjern himmel og sysler med englesager. Han er en Gud, der bevæges, røres og elsker.

Men er det ikke utrygt, at Gud sådan kan ændre planer? Er det ikke alt for blødsødent fra Guds side, hvis han sådan går og ombestemmer sig og laver om på sine principper? Kan vi stole på ham, hvis han ikke holder fast ved sin oprindelige plan? Og hvorfor sker det så ikke hver gang, vi er i nød og beder?

Jeg har ikke svaret på, hvorfor vores bønner nogle gange kan få den mægtige og ophøjede Gud til at ombestemme sig. Jeg kender ikke Guds hemmeligheder. Og jeg forstår endnu mindre, hvorfor vore bønner ikke altid får Gud til at gribe ind og f.eks. udrydde sult og sygdom, ulykker og meningsløs død, når vi beder ham om det.

Men jeg vil gerne i dag vende spørgsmålet på hovedet og overveje: Ville det være mere trygt, hvis Gud ikke lod sig bevæge af vores bøn? Hvorfor skulle vi så bede? Det ville jo være fuldkomment spild af tid, hvis ikke vores bønner ku' bevæge ham.

Hvis ikke Jakob havde kæmpet med Gud og blev ved med at holde fast i ham, havde han næppe fået den velsignelse, han bad om. Hvis ikke den kanaanæiske kvinde var vendt tilbage til Jesus og havde tryglet og plaget ham om at gøre hendes datter rask, så var helbredelsen næppe sket. Og hvis ikke

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

salmisten, som vi hørte allerførst, havde skreget sin nød til Gud, så var han næppe endt med at takke Gud, for at han greb ind og hjalp ham. Så der er altså en stribe bibelske eksempler på, at Gud har vist nåde og barmhjertighed, selvom det ikke skete i første omgang.

For en umiddelbar betragtning var det måske mere trygt at tænke på Gud som en klippe og en borg, der ikke kan skubbes eller rokkes ved. Men holder det for en nærmere eftertanke?

Hvis Gud ikke kunne bevæges eller ikke ville det, så ville det jo ikke give mening at bede – hverken for os selv eller hinanden, når vi bliver ramt af noget forfærdeligt. Og hvis Gud er kærlighed, hvordan kan han så andet end at lade sig bevæge i mødet med levende mennesker? For det er vel netop det, kærligheden gør ved os?

Vi får ikke altid det, vi beder om. Og vi ved ikke hvorfor. Men vi får lov at vende tilbage på højeste sted. Vi får lov at lytte til beretninger, der fortæller, at vel kan livet bryde sammen. Vel kan det blive så svært eller fortvivlende undervejs, at vi er ved at synke sammen og miste håbet. Men selv der, hvor sidste mulighed ser ud til at være brugt op, kan der skabes en ny vej og en ny mulighed. Selv i den største sorg kan glæden bane sig vej. Derfor får fortvivlelsen ikke det sidste ord i kirken. Det gør derimod invitationen til at bede en gang til.

Landmanden så ind i den unge soldats ansigt og blev berørt. Jesus så ind i den kanaanæiske kvindes ansigt – og blev berørt og hjalp til sidst. Gud ser ind i dit og mit ansigt, når vi beder. Og han bliver berørt af det, han

ser.

Amen.

Birgitte Graakjær Hjort

Pastoralseminariet

Salmer:

410, 639, 158, 583, 52